

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CATULLE MENDES

Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΑΝ κόντευε παιά να γενάρη, ό πρίγκητας έλπε στην καλή του νεράδα :

— "Ω, καλή νεράδα, πώς με άπατησες ! Μου είχες υποσχεθεί ότι θα συναντούσα στο δρόμο της ζωής μου την ιδανική γυναίκα, για την οποία θα πέθαινα από άγατη... Τού κάκου βάδισα χρόνια δόλοληρα και κουράστηκα... Τη γυναίκα αυτή δεν τη βρήκα πουθενά...

— Αυτό είνε άλλοκοτο, αποκήθικε ή νεράδα, γιατί φρόντισα να βάλω μπρός στα βήματά σου και μπρός στην πόρτα σου τις πιο άγνες κοπέλες και τις πιο τρυφερές νέες γυναίκες... Μά, σε παρακαλώ, δώρησόν μου τις περιπέτειες του ταξιδιού σου, για να μάθω σε τί δεν σου άρσεναν αυτές που τις έθαλα έκπληδες για να σ' άρσουν.

— Αυτή τη διήγησι, έλεε ό πρίγκητας άναστενάζοντας, δεν θα μπορούσα να την κάνω χωρίς να ξεναζωπαπένω μέσα μου πολύ πηχρές άγονιες. "Αυτόσο, άφού αυτή είνε ή έπιθυμία σου, δεν θα σου κούρω τίποτε, καλή μου νεράδα...

Και ό πρίγκητας άρχισε να λέη :

— Κόντευα να κλείσω τα δεκάξη μου χρόνια, την ήμερα που είδα ή κομψοποιημένη στο παράθυρό της, δοσμένη σαν λουλούδι και πρόσχαρη σαν πουλί, την κόρη του μυλωνά με τα χρυσά της μαλλιά. "Έδινε ένα κομμάτι ζάχαρο με τα χείλη της στο καναρίνι της. "Ω ! τί άδεια κ' έξιννα μάτια που είχα !... Δεν έπρεπε να ξεαρνασθή κανείς, γιατί την ήμερα αυτή ό οφθαλμός ήταν γαρύκος, άφού έκεινη είχα μέσα στα μάτια της όλο το γαλάζιο του χρόμα...

— Καλήμέρα, μυλωνοπούλα ! της φώναξα.

— Καλήμέρα, βασιλόπουλο ! μου άπάντησε.

Και, άφού άλλαξαμε αυτά τα λόγια, άγατηθήκαμε... Δεν έδιωξαμε ούτε μια στιγμή ή άδεια αυτή κοπέλα να κ' άκοιλοθήσει στο γειτονικό δάσος. Κάθησε κοντά μου έπάνω σε μια πεσμένη βελανδιά. "Άφινε τα χέρια της μέσα στα δικά μου και κ' άφινε ν' άνασάνω το άρωμα των μαλλιών της.

— "Ω ! της είπα. "Άκουσε τί καλά που τραγουδάει αυτός ό σπίνος !

"Έκείνη χαμογέλασε περιποιητικά, γιατί είχα γελαστεί. Δεν κελαιδούσε ό σπίνος, αλλά μιλούσε αυτή ή ίδια, ή φίλη μου... Μου έλεγε τα πιο γλυκιά λόγια : ότι ποτέ δεν είχα άγατησει άλλον πριν από μένα κ' ότι με λάτρεινε... "Εγώ τότε σ' εύλογοτά από μέσα μου, καλή μου νεράδα, γιατί είχα βρει από την πρώτη στιγμή την ιδανική γυναίκα. Και νόμισα πως ήμιον εύτυχημένος. Μά είδα σε λίγο ότι ή κόρη του μυλωνά μου μιλούσε έτσι, επειδή ήμιον βασιλόπουλο κ' ότι αυτό που έπιθυμούσε σ' άλληδα, δεν ήταν τα χείλη μου στο στόμα της, μά το στόμα μου στο μέτωπό της. Τότε κ' έγώ άρχισα να κλείω άπογοητευμένος και τράβηξα τό δρόμο μου.

— Πρίγκητα, έλεε ή νεράδα, είσαι ένας πολύ λεπτός παρατηρητής. "Έξακολούθησε τη διηγησί σου, σε παρακαλώ.

Κι' ό πρίγκητας έξακολούθησε :

— "Έφτασα σε λίγο σε μια μεγάλη πλατεία, όπου ύπηρχαν ή πιο όμορφες γυναίκες της γής. "Η άλληδα όμως είνε πως ήταν γυναίκες χωρίς άρετη, ή άποίες άγονικες τις πόρτες τους και τις καρδιές τους, χωρίς να προβάλουν αντίσταση... Μά ήταν τόσο αξιολάτρειτα φράεις, που δεν κρατήθηκα. Κι' αυτή που διάλεξα άνάμεσα στις άλλες, με δέχτηκε — άφού πρώτα της έδωκα ένα καλάθι γεμάτο διαμάντια της Βαυαρίας — σε μια κλίμαρα, όπου νόμισα πως είχαν ξεφύλλισει τα πιο λευκά ρόδα του κόσμου... "Ω ! πόσο την άγαπούσα !... Τί τρέλλα να λατρεύη κανείς νέες κόρες περισσότερο φιλόδοξες παρά έρωτευμένες, που θέλουν να σε παντρευτούν μόνο και μόνο γιατί είν-

σαι βασιλόπουλο ! Είχα συχαθεί την ψεύτικη άθωότητα, την ύποκρισία των παρθένων και θαύμασα την ύπεροχη λαμπρότητα της γυνικής σαρκός της φράϊας αυτής γυναικας. Σ' εύλογοτά, καλή μου νεράδα, γιατί ποτέ πο μαγευτικό, πο τέλειο, πο θείο πλάσμα δεν είχα παραδοθεί ποτέ στην άγκαλιά ενός έρωτευμένου... Και νόμισα πως ήμιον εύτυχημένος... Μά δεν άφρησα να προσέξω, ότι ή φρενάδα μου, ή τόσο άσύγχαρη, είχα κάτω απ' τό σέβρο, προς την πλάτη, ένα σημάδι, σχεδόν άόρατο, που άποτελούσε όμως μια κηλίδα στη λευκότητα της... "Αμέσως έφρηνα άπογοητευμένος και λυπημένος κ' έξακολούθησα τό δρόμο μου...

— Πρίγκητα, έλεε ή νεράδα, δεν πρέπει να κοιτάξης τις θεές από τόσο κοντά. "Έξακολούθησε τη διηγησί σου, σε παρακαλώ...

Και ό πρίγκητας έξακολούθησε :

— Συνάμησα, έθαύμασα κ' άγάπησα πολλές άλλες φράϊες γυναικες. Χάρης σε σενα, καλή μου νεράδα, βρήκα παντού χείλη κόκκινα, κορμιά σαν τό χιόνι, μαλλιά σαν άναλιτό χορνάφι. Μά πάντα, τη στιγμή που ή έπιθυμία μου ήγαννε να πραγματοποιηθή, άνακόλυπτα σ' αυτές τις όμορφές ένα λάθος, ένα σημάδι... Τότε ή χαρά μου διαλύονταν και ξεαναβυθίζονιν στην άπελπισία μου... Βρήκα μια νόταπρη και την άηδίασα, γιατί τη στιγμή που μου πρόσφερε τα οφθαλμα χείλη της, θυμήθηκα πόσο άσχημος ήσαν ό σπίνος της. Βρήκα μια ποιήτρια, που μου άφίρωσε ένα σονέτο με μια διοικαταλήξια λανθασμένη και κ' έκανε να τραστ εις φωνήν... Βρήκα μια ήθοποιό, ή όποια έπαζε για τους άστους κομωδιές, δεν ξέρω σε ποδό θέατρο, ούτε σε ποιά πολιτεία... "Ήταν αδέσια κ' έβλεπνε μέσ' στα μάτια της όλα τα όνειρα κ' όλες τις τρυφερότητες στη φωνή της.

— "Αχ ! της φώναξα, πόσο σε λατρεύω και πόσο λυπάμαι που είσαι άναγκαζομένη να παίζης τις ήλιδες αυτές κομωδιές, αντί να υποδέσσαι ήρωίδες που Σαίξπηρο.

Μά τό όνειρα του Σαίξπηρο την ξάφρησε, γιατί πρώτη φορά στη ζωή της τό άουινγε. "Έτσι την άφηρα κ' αυτή κ' έφρηνα άποροπασημένος...

Τέλος — καλή νεράδα ή άλλον καλή — για να μην πολυλογώ, θα σου πω ότι με κορόιδευες άσχημα. "Όλες ή άναριθμητες γυναίκες που μου πρόσφερες — παρθένες ή πρελιά κορίτσια, παντρευμένες, ποιήτριες, θεατρίνες, όλες ! — κ' άπογοήτευσαν άμέσως μετά τό πρώτο τους φιλή, έξ ατίας κάποιας άποκαρδιωτικής λεπτομερείας που ύπηρχε στο θαυμάσιο σνώλό τους... Και να που τώρα, μολονότι περπάτησα και έλπισα πολύ, κουράστηκα τέλος και κλείνω πάντα, πάντα μέσ' στην ψυχή μου την πιο σκληρή άπογοήτευση, γιατί δεν βρήκα πουθενά την ιδανική γυναίκα.

"Έδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

"Η καλή νεράδα έμεινε λίγο σιωπηλή και βυθισμένη σε σκέψεις. Κατόπιν έλεε θλιμένη :

— Δεν με κατηγορείς χωρίς λόγο και βλέπω καλά πως ήμια ξενοχη... "Όχι όμως με τον τρόπο που σκέφτεσαι εσύ... "Αυτόσο, είμαι ένοχη... "Ένοχη, γιατί είνε σου πρόσφερα, για να πραγματοποιηθή τό όνειρό σου, τις πιο άγνες πορθείες και τις πιο τρυφερές νέες γυναίκες, ληρούνησα να σου δώσω ένα χάρισμα, χωρίς τό όποιο δεν μπορεί να ύπάρξη ή τέλεια χαρά, τό χάρισμα που κάνει τους έρωτευμένους εύτυχτές.

— Ποιό χάρισμα ; ρώτησε ό πρίγκητας.

— Τό χάρισμα να μη βλέπης ποτέ τις άτέλειες της ανθρωπίνης όμορφιάς και να βλέπης μόνο ό,τι έπιθυμείς να βλέπης... "Αν είχες αυτό τό χάρισμα, θα έφτανε να φιλήσης μια ύπηρετρια ή μια όμοια δήςποτε νέα και τότε θα νόμιζες πως φρείεις την ιδανική γυναίκα...

CATULLE MENDES